

[Ernst B. Schmidt]

vate initiativ sagtens kan klare sig i forhold til det offentlige. Men det er en anden diskussion.

Der er kommet et brev til Trafikministeriet fra Landsforeningen Danmarks Bilruter – jeg ved ikke, hvor mange der har fået en kopi af det – hvori landsforeningen siger følgende:

»Som udgangspunkt har Landsforeningen Danmarks Bilruter ingen indvendinger mod, at offentligt ejede busselskaber fremover deltager i konkurrencen om udbudte buskontrakter, blot konkurrencen foregår på *lige vilkår*.«

Netop begrebet »fri konkurrence« er det væsentlige, også for Fremskridtspartiet. Så beklager vi selvfølgelig meget, hvis det skulle gå sådan, at det var det offentlige, der klarede sig, men det er vi nu ikke så nervøse for.

Senere i skrivelsen hedder det:

»Imidlertid er Landsforeningen betænkelig ved lovforslagets formulering i § 3, 2. punktum:

»Trafikministeren fastsætter retningslinier vedrørende selskabets egen tilbudsgivning på den udbudte kørsel m.v.«

Hvis Danmarks Bilruter og de vognmænd, som der er kommet henvendelser fra, mener, at der er lige vilkår og fri konkurrence, så bliver vores indstilling til forslaget selvfølgelig en ganske anden, for jeg vil med det samme fastslå, at vi altid er gået ind for den fri konkurrence.

(Kort bemærkning).

Ikast (KF):

Ministerens belæring om moral ønsker jeg overhovedet ikke at deltage i; det var for lavt. Når der er angivet en nøjagtig forhandling, som jeg i øvrigt selv deltog i som ordfører på daværende tidspunkt, mellem de partier, der var enige om datoerne for udbudene, og det var med i aftalen, så er det en lov, der har et begrænset tidsinterval. Og loven bliver brudt, hvis man ikke kører dette tidsinterval igennem.

Jeg forstår godt Socialdemokratiet, for de var imod, også dengang. Nu ser vi, at moralen er, at bare man får en stemmes flertal, så ændrer man simpelt hen de gældende love, uanset om de indeholder tidsbegrænsninger eller ej. Det har jeg forstået.

Så siger ministeren – og det glæder mig meget – at ministeren vil gå ind for liberaliseringen af DSB, HT og privatbanerne. Det vil med andre ord sige, at vi kan forvente en lovgivning

med helt sikre skotter af økonomisk karakter mellem HT's forskellige afdelinger, mellem DSB's indkøb og drift, mellem privatbanernes drift og indkøb og aflønning.

Derimod er jeg meget nervøs i anledning af ministerens udtalelse om – for det var jo det, han egentlig sagde – at han godkender loven med tilbagevirkende kraft. For ministeren ville ikke gøre noget ved, at i hvert fald to selskaber har indgivet tilbud i en licitation, som er udskrevet, før lovforslaget er fremsat, og hvor afleveringsfristen er før lovforslaget er fremsat, men vil alligevel køre den igennem. Det havde været fair, hvis ministeren havde sagt: Jamen hvis denne lovgivning bliver vedtaget, må vi udskrive en ny licitation efter den lov, der så er gældende.

Men den gamle lov gælder stadig, hr. minister, og ifølge den kan HT og DSB ikke byde.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Til det sidste, som hr. Ikast var inde på, vil jeg sige, at det måske er hr. Ikast bekendt, at der også ved tidligere udbudsrunder er givet tilbud på HT-ruter fra f.eks. privatbanerne, men de er blevet afvist, fordi man sagde, at der ikke er lovhjæmmel for privatbanerne til at byde. Det er altså sket før, og det er sket ud fra den forudsætning, at loven ville blive lavet om, og det mener jeg ikke at der er nogle problemer i.

Jeg mener også, at dette med tilbagevirkende kraft er noget, som hr. Ikast forsøger at mane frem i lyset af, at loven ikke kan laves om; de to påstande hænger jo sammen. Selvfølgelig kan loven laves om, hvis der er flertal for det her i folketings salen – og det mener jeg at der er – og når loven er ændret, er der adgang for DSB, HT selv og privatbanerne til at deltage i licitationen.

Jeg noterede mig, at hr. Ikast mener, at jeg belærer om moral, men det var nu ikke min hensigt. Jeg mener, jeg reagerede ved at anskueliggøre det parlamentariske system ved en lovs tilblivelse og klargøre hr. Icasts forveksling af dette system med forlig og bindende aftaler som dem, vi kender i andre sammenhænge; det var den forskel, jeg forsøgte at gøre hr. Ikast opmærksom på.

Så vil jeg godt give udtryk for taknemmelighed over for Fremskridtspartiet og hr. Ernst B. Schmidt. Som jeg forstod det, sagde hr. Ernst